

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: L.T.B.C., spol. s r.o.**, se sídlem Limuzská 2110/8, Praha 10, zastoupená Mgr. Viktorem Hanzelínem, advokátem se sídlem Na Svahu 176, Liberec II., proti **žalovanému: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2007, č. j. 13855/07-1300-100924, ve věci daně z přidané hodnoty, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2010, č. j. 7 Ca 270/2007 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 29. 9. 2005, č. j. 292963/05/010514/8041, kterým byl stěžovatelce vyměřen za zdaňovací období

říjen 2004 nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty ve výši 1 848 955 Kč oproti stěžovatelkou uplatněnému nadměrnému odpočtu ve výši 2 263 155 Kč. Předmětem sporu je otázka prokázání uplatněného nároku na odpočet DPH.

Stěžovatelka namítala, že splnila veškeré zákonem stanovené předpoklady pro úspěšné uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ustanovení § 72 a § 73 zákona č. 235/2002 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném za posuzované období (dále jen „zákon o DPH“). Jednalo se o daň na vstupu vykázanou v souvislosti s pořízením návrhu a zpracování loga, jako P.R. v reklamě a obchodním styku. Městský soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, týkající se nesprávného hodnocení předložených důkazních prostředků. Naopak přisvědčil závěrům žalovaného odvolacího orgánu, že v projednávaném zdaňovacím období stěžovatelka v řízení před správními orgány neprokázala přijetí zdanitelného plnění od jí deklarovaného dodavatele společnosti MANPOS-CZ, s. r. o. (dále jen „MANPOS“). Stěžovatelka sice v daňovém řízení předložila fakturu, podklady ze své účetní evidence a následně i logomanuál, tyto důkazní prostředky však nemohly vedle zjištění správních orgánů obstát. Správními orgány bylo zjištěno, že dodavatel společnosti MANPOS společnost Factory Animation Services, s. r. o., deklarovaný výrobce logomanuálu (dále také „FAS“ či „subdodavatel“) ve zdaňovacích obdobích říjen a prosinec 2004 neprokázal, že v přiznání deklarovaná plnění fakticky uskutečnil. Jediným společníkem tohoto subdodavatele byl v rozhodné době pan Bok, který má být od 15. 5. 2004 do 15. 5. 2012 ve výkonu trestu. Za společnost FAS předkládá přiznání k dani daňový poradce Ing. Choc. FAS nemá žádné zaměstnance, přesto však v přiznáních k DPH vykazuje vysoké daňové povinnosti, které zásadně nebyly hrazeny, přičemž v daňovém řízení nepředložila žádné doklady. Pokud jde o samotný logomanuál, ztotožnil se městský soud s pochybnostmi žalovaného o tom, zda k datu deklarovaného uskutečnění zdanitelného plnění tento manuál vůbec existoval. Jednak byl stěžovatelkou předložen cca 2 měsíce po přednesení stanoviska správce daně, dále pak stav areálu na fotografii umístěné na zadní straně manuálu nekoresponduje s tvrzením stěžovatelky, v jakém stavu areál kupovala, a s porovnáním ročního období, kdy nejpozději mohly být fotografie pořízeny. Při takto zásadním zpochybnění skutkového stavu nepostačí deklarované plnění doložit formálními doklady, a bylo proto na stěžovatelce, aby údaje uvedené na daňovém dokladu hodnověrným způsobem prokázala. Dle názoru soudu se za těchto okolností nejedná o situaci, kdyby stěžovatelka byla činěna zodpovědnou za neunesení důkazního břemena cizího subjektu.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu nedůvodnou a dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

V podané kasační stížnosti respektive v jejím doplnění stěžovatelka namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítá, že deklarované plnění skutečně přijala, a to za úplatu, kterou doložila. Daňový doklad byl řádně zaúčtován, existence zdanitelného plnění nebyla zpochybněna. Existence zdanitelného plnění u výrobce manuálu byla potvrzena, a to odpovědí dožádaného správce daně, která sice byla následně dementována, avšak z důvodu nekomunikace výrobce. Stěžovatelka je přesvědčena, že splnila veškeré podmínky stanovené § 72 a § 73 zákona o DPH, přičemž postup správních orgánů vede ve své podstatě k tomu, že odpovědnost výrobce logomanuálu byla přenesena na stěžovatelku.

Městský soud se dostatečně nezabýval žalobními námitkami a pouze převzal závěry žalovaného, uvedené v jeho vyjádření k žalobě. S ohledem na skutečnost, že tzv. logomanuál je součástí důkazů, předložených městskému soudu, jeho dodání bylo uhrazeno, dodavatel stěžovatelky zahrnul tuto úhradu do svého základu daně z příjmů za rok 2004, proto lze nanejvýš zpochybňovat datum uskutečnění zdanitelného plnění, tj. 25. 10. 2004. Tímto se však žalovaný i městský soud zabýval jen zcela okrajově. Podle ustanovení § 21 zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 12. 2004, je daň na výstupu plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí platby, a to k tomu dni, který nastane dříve. Toto společnost MANPOS učinila, o čemž svědčí protokol ze dne 1. 4. 2005 o výslechu svědka. Tímto dnem má příjemce zdanitelného plnění nárok na odpočet daně za podmínky, že přijaté plnění použije pro svou ekonomickou činnost. Chtěl-li žalovaný zpochybnit datum uskutečnění zdanitelného plnění (což se nestalo), nemohl opomenout datum 14. 12. 2004, kdy byla provedena úhrada za plnění. Se závěry městského soudu nelze souhlasit, neboť stěžovatelka dostala „za své peníze své zboží“, které je současně důkazem v tomto řízení.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti uvedl, že z odpovědi dožádaného správce daně ze dne 18. 4. 2005 nevyplynula existence logomanuálu, jak tvrdí stěžovatelka. Dožádáním bylo pouze potvrzeno, že u společnosti FAS, v té době v konkurzu, bylo zahájeno vytýkací řízení, v rámci kterého vyšlo najevo, že společnost FAS ve svém přiznání uplatnila fakturu za výrobu loga pro stěžovatelku, vystavenou na společnost MANPOS. V doplňující odpovědi bylo k vytýkacímu řízení dále sděleno, že daňová povinnost společnosti FAS za zdaňovací období říjen 2004 byla jak na vstupu tak na výstupu vyměřena ve výši 0 Kč. FAS neměla žádné zaměstnance, její jediný společník byl ve výkonu trestu odnětí svobody, daňové povinnosti, které přesto v přiznání vykazovala, zásadně nehradila. Veškeré platby za deklarovaná plnění měly probíhat v hotovosti, přičemž správce konkurzní podstaty neobdržel k těmto plněním žádné relevantní doklady. Za zdaňovací období únor 1999 až březen 2005 vznikl společnosti FAS nedoplatek na DPH ve výši

15 127 678 Kč a na dani z příjmů právnických osob za roky 1999 až 2004 nedoplatek ve výši 18 143 761 Kč.

K námitce týkající se úhrady a zdanění přijatého plnění společností MANPOS žalovaný uvádí, že tato společnost pouze přeúčtovala uvedené plnění na stěžovatelku.

K námitce zpochybňující datum uskutečnění zdanitelného plnění žalovaný odkazuje na své rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že teorii stěžovatelky, dle které jí vznikl nárok na odpočet daně nejpozději ke dni platby tj. k 14. 12. 2004, odmítl. Skutečnost, že stěžovatelka zaslala svému dodavateli hotovost, dle jeho názoru ještě neznamená, že bylo placeno za konkrétní plnění od konkrétního dodavatele. Existence logomanuálu, který měl být předmětem fakturace v říjnu 2004 a jehož součástí byly 4 totožné CD, byla správci daně doložena až k 30. 8. 2005. Stěžovatelka žádné patřičné vysvětlení k tomuto prodlení nepodala ani žalovanému ani městskému soudu. Žalovaný trvá na tom, že stěžovatelka neprokázala přijetí deklarovaného plnění v souladu s údaji uvedenými na faktuře, naopak byly zjištěny skutečnosti, které věrohodnost těchto údajů vyvracejí. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že dne 30. 11. 2004 bylo u stěžovatelky zahájeno vytýkací řízení ve smyslu ustanovení § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). V rámci vytýkacího řízení byla stěžovatelka vyzvána k předložení dokladů a prokázání oprávněnosti údajů uvedených v přiznání k DPH, ve kterém deklarovala nadměrný odpočet ve výši 2 263 155 Kč. V rámci předložených dokladů bylo zjištěno, že stěžovatelka mimo jiné uplatnila na vstupu fakturu od společnosti MANPOS za práce na návrhu a zpracování loga, jako P.R. v reklamě a obchodním styku. Základ daně za uvedené plnění činil 2 180 000 Kč, z toho DPH 414 200 Kč. K výzvě správce daně předložila pouze předávací protokol mezi MANPOS a stěžovatelkou.

Na základě provedeného vytýkacího řízení správce daně tuto daň z nároku na odpočet vyloučil. Ladislav Špaček (jednatel společnosti MANPOS) uvedl, že na danou zakázku byla uzavřena „smlouva o dílo nebo něco takového“. Předmětem

fakturovaného plnění byl dle Ladislava Špačka „*čtvercový balík, byly tam návrhy, bylo to i v elektronické podobě, nevím jak bych to vysvětlil*“. Dále svědek uvedl, že kontaktoval V. M. ze společnosti FAS, (jeho konkrétní postavení ve FAS nezná) a Roberta Kafku, jednatele stěžovatelky. Dodávku stěžovatelce žádným způsobem neprověřoval, neboť Robert Kafka a V. M. za FAS byli domluveni mezi sebou, šlo pouze o předání. Peníze mezi MANPOS a FAS byly předány v hotovosti v několika splátkách na různých místech.

Stěžovatelka v daňovém řízení naopak uvedla, že o zakázce jednala pouze s Ladislavem Špačkem a subdodavatelské vztahy ji nezajímaly. Stěžovatelka nedoložila k posuzovanému plnění žádnou smlouvu, nebyla schopna správci daně sdělit s kým konkrétně jednala, kde a kým ji bylo plnění předáno.

Správcem daně bylo zjištěno, že společnost FAS, subdodavatel posuzovaného plnění, i přes absenci jakýchkoliv zaměstnanců vykazovala v období roku 2004 na dani z přidané hodnoty vysoké daňové povinnosti z prodeje počítačových animací či prezentací, ačkoliv v této době byl její jediný jednatel (Ivan Bok) ve výkonu trestu odnětí svobody. Přiznané povinnosti zásadně nehradila. Na základě předložených plných mocí byli za FAS oprávněni přijímat platby za deklarované zakázky V. M. a Pavel Izaj. Z výpovědi Pavla Izaje, který měl dle omezené plné moci za FAS obchodovat, vyplývá, že mu nebyla známa jediná provozovna společnosti, kde měl uskutečňovat administrativní činnost, ukládat a vybírat peníze, přičemž společnost FAS se v místě sídla uvedeném v Obchodním rejstříku nenacházela. Pavel Izaj nevěděl, jaké platby přijal ani kdo měl hradit daňové povinnosti FAS. Správcem daně bylo dále zjištěno, že daňový poradce Ing. Choc, který v této době podával za společnost FAS přiznání, zastupuje i další společnosti, které podobně jako FAS neplatí vzniklé daňové povinnosti a jejichž vystavené faktury jsou používány k uplatnění DPH na vstupu a snížení daně z příjmů právnických osob. V těchto společnostech figurují např. P. Izaj, V. M., L. Špaček, E. Svobodová nebo J. Csordas, přičemž se jedná o osoby personálně a ekonomicky propojené. Ke společnosti TOM STAV, spol. s r.o., která stěžovatelce fakturovala např. ve zdaňovacím období prosinec 2004, bylo žalovanému sděleno, že byla zastupována v období od 15. 3. 2004 do 19. 6. 2006 Ing. Chocem, který pouze podával přiznání k DPH a na žádné výzvy nereagoval. Jednatelem a společníkem byl do 7. 1. 2005 Pavel Izaj, do 10. 2. 2005 Eva Svobodová u které Pavel Izaj bydlí. V současnosti je jednatelem této společnosti Július Csordas, který je nekontaktní. Pavel Izaj ihned po zahájení řízení společnost převedl na jinou osobu, která ji obratem převedla na nekontaktní subjekt. Obdobně postupoval i u jiných společností, ve kterých se opět vyskytují osoby Špaček, Csordas, Choc. Doklady neexistují, daňové povinnosti nejsou hrazeny.

Ing. Choc, daňový poradce a zástupce FAS a daňový poradce Boris Pospíšil, zástupce stěžovatelky, se navzájem znají, neboť byli jednateli a společníky obchodní společnosti Vedapo Consulting, s. r. o. Tuto společnost dne 6. 1. 2004 prodali Pavlu

Izajovi, který ji po měsíci prodal na Slovensko. Boris Pospíšil byl v průběhu roku 2004 a 2005 smluvním zástupcem a zmocněncem pro doručování Ing. Choce.

Dne 27. 6. 2005 byl se stěžovatelkou sepsán protokol o ústním jednání, ve kterém byl žalovaným zrekapitulován průběh odvolacího řízení včetně zjištění z dožádání. Stěžovatelka byla seznámena se závěrem žalovaného, že neprokázala přijetí deklarovaného plnění od společnosti MANPOS. Stěžovatelka nesouhlasila a uvedla, že dne 19. 5. 2005 se dostavila ke správci daně, ale příslušný pracovník správce daně nebyl přítomen, proto dala kopie dokladů do podatelny, přičemž měla s sebou i další materiály, které hodlala předložit. Na základě této námitky bylo do protokolu přijato ujednání, dle kterého stěžovatelka do 15 dnů důkazní prostředky předloží.

Dne 30. 8. 2005, tj. více než 2 měsíce po uskutečnění shora uvedeného jednání, předložila stěžovatelka logomanuál. Na jeho zadní straně je fotografie provozovny, která nemohla být pořízena v říjnu 2004. Dle vyjádření stěžovatelky měl být areál v době pořízení snímku ve špatném stavu, pozemky měly být zarostlé. Na fotografii je však již areál po rekonstrukci a i dle stavu vegetace na fotografii lze dovodit, že nemohla být pořízena koncem roku 2004.

Důkazy, které stěžovatelka předložila k prokázání nároku na odpočet DPH z jí deklarovaného nákupu logomanuálu, jsou v převážné většině důkazy formální povahy, které mohou v obecné rovině obstát pouze za situace, že obchodní transakce proběhly tak, jak je na dokladech deklarováno. Z konstantní judikatury Ústavního soudu vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad s faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz).

Doložený logomanuál, který stěžovatelka považuje za zásadní důkaz, vyhodnotil kasační soud stejně jako soud městský, tj. za nezpůsobilý prokázat oprávněnost stěžovatelkou deklarovaného nároku na odpočet DPH ve zdaňovacím období říjen roku 2004. V prvé řadě je nutno konstatovat, že existence logomanuálu byla ke dni uskutečnění zdanitelného plnění zásadním způsobem zpochybněna. Stěžovatelka se k těmto pochybnostem žádným způsobem nevyjádřila. Správci daně sice Robert Kafka do protokolu ze dne 27. 6. 2005 tvrdil, že má logomanuál k

dispozici, doložil jej však až cca o 2 měsíce později. Závěr žalovaného o pozdějším pořízení fotografie nebyla stěžovatelka prostřednictvím výpovědi svého jednatele Roberta Kafky schopna v daňovém řízení žádným způsobem vyvrátit. Teprve v žalobě se snažila stěžovatelka namítat, že fotografie mohla být digitálně upravena.

Nejvyšší správní soud ověřil, že výpovědi stěžovatelky a jejího dodavatele ohledně dodání tohoto logomanuálu jsou navzájem rozporné. Ladislav Špaček za MANPOS tvrdí, že subdodavatel FAS prostřednictvím V. M. a stěžovatelka prostřednictvím Roberta Kafky spolu jednali přímo, on měl zakázku jen předat, nedokázal však věrohodným způsobem popsat ani jakým způsobem došlo k předání deklarovaného plnění ani kdo jej přebíral. Současně uvedl, že obsah dodávky vzhledem k předchozí domluvě Roberta Kafky a V. M. nekontroloval. Stěžovatelka tato tvrzení popírá a tvrdí, že jednala pouze s MANPOS, tj. s Ladislavem Špačkem, a subdodavatel ji nezajímal. Žádný hodnověrný důkaz osvědčující způsob, jakým deklarované plnění proběhlo, předložen nebyl. Tvrzení stěžovatelky ohledně prokázání existence logomanuálu u výrobce společnosti FAS, který nemá žádné zaměstnance a jeho jediný jednatel byl v rozhodné době ve výkonu trestu, nemá oporu ve spisovém materiálu. Správce konkurzní podstaty žádné doklady k deklarovaným plněním neobdržel. Pro úplnost kasační soud dodává, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2006, č. j. 46 K 64/2004-110, které nabylo právní moci dne 26. 1. 2007, byl zrušen konkurs na majetek společnosti FAS z důvodu, že majetek úpadce nepostačuje k úhradě nákladů konkursu.

Správními orgány bylo zjištěno, že osoby vystupující v nyní projednávané věci jsou spojeny se společnostmi, které zásadně neplatí za vzniklé daňové povinnosti a jejichž vystavené faktury jsou používány k uplatnění DPH na vstupu a snížení daně z příjmů právnických osob. Např. jediným společníkem a jednatelem společnosti MANPOS, tj. přímým dodavatelem stěžovatelky v projednávané věci, byl od 8. 5. 2004 do 27. 8. 2004 Pavel Izaj. Od 27. 8. 2004 byl společníkem a jednatelem Ladislav Špaček, který figuruje jako jednatel i v jiných společnostech, které zastupuje v daňovém řízení Ing. Choc a jejichž způsob obchodování vykazuje shodné rysy jako nyní projednávaná věc. Také společnost MANPOS zastupoval v daňovém řízení ke dni 13. 5. 2005 stejně jako FAS Ing. Choc. Poté byla jednatelkou Eva Svobodová a od 31. 1. 2008 opět Ladislav Špaček. Obdobně figuruje v dalších společnostech, které nehradí daňové povinnosti a za které podává přiznání Ing. Choc, také V. M.

Nejvyšší správní soud odmítá tvrzení stěžovatelky, dle kterého je činěna odpovědnou za neunesení důkazního břemene společnosti FAS a MANPOS. Stěžovatelka je nositelem vlastního důkazního břemene, a to ohledně skutečností, které sama tvrdí, tj. pořízení deklarovaného zboží od společnosti MANPOS. Pro nárok na odpočet daně je nezbytné, aby přijaté plnění bylo skutečně přijato od plátce uvedeného na dokladu. Skutečnost, že deklarovaný dodavatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění od svého subdodavatele samo o sobě nevylučuje, že došlo

k předmětnému zdanitelnému plnění mezi dodavatelem a jeho odběratelem. V nyní projednávané věci však byla obvyklost a věrohodnost celé transakce mezi společnostmi FAS, MANTOS a stěžovatelkou hodnověrným způsobem zpochybněna. Provedené výpovědi nejsou způsobilé deklarovaný nárok na odpočet DPH prokázat. Správní orgány při posuzování nároku stěžovatelky na odpočet dostály své zákonné povinnosti posoudit všechny objektivní okolnosti vykázané transakce. Při tomto posuzování mají být vedle formálních dokladů zhodnoceny veškeré skutečnosti vykázané transakce, tj. v úvahu musí být vždy vzaty také právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty. Proto odkazy stěžovatelky na to, že je činěna zodpovědnou za důkazní nouzi cizích subjektů, nemohou z hlediska zjištěného skutkového stavu obstát. Kasační soud se ztotožňuje s hodnocením, které provedl městský soud i správní orgány.

Kasační soud odmítá argumentaci stěžovatelky, týkající se úhrady posuzovaného plnění, respektive pochybností pouze ohledně data uskutečnění posuzované transakce. Stěžovatelka přímou vazbu mezi deklarovanou dodávkou a úplatou za její dodání neprokázala. Poskytnutí zboží či služby oproti úhradě předpokládá existenci transakce mezi stranami, pro kterou si sjednaly cenu nebo protihodnotu. Je tedy nutné, aby existoval právní vztah, podle kterého dochází k recipročnímu plnění, neboť odměna přijatá poskytovatelem plnění je skutečnou protihodnotou za poskytnuté plnění. V této souvislosti lze připomenout, že způsob předání logomanuálu od MANPOS stěžovatelce nebyl žádným způsobem prokázán. Naopak tvrzení ohledně předání posuzovaného plnění jsou navzájem rozporná, přičemž zjištění správních orgánů jednoznačně zpochybnila faktické uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo stěžovatelkou na daňovém dokladu deklarováno. Stěžovatelka deklarovaný nárok na odpočet v nyní projednávané věci neprokázala.

S ohledem na výše uvedené důvody byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu